

Arrest

nr. 94 538 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische inwoner van Bagdad te zijn. U woonde sinds 1999 samen met uw ouders in Hay Al Nasr. Tot 2007 baatte u een winkel uit, daarna combineerde u dit met uw nieuwe job als shurta (agent) bij de lokale politie van de Mashtal wijk.

In mei 2010 vernam u dat uw naam was omgeroepen in de moskee van Imam Al Mahdi. U ging naar de moskee en hoorde er van een verantwoordelijke van het Mehdi-leger dat u moest stoppen met uw

werk als agent. En dat omwille van uw deelname aan operatie Sawlat Al-Furasaan (Charge of the Knights) in 2008. Een dag later ging u naar uw officier met de bedoeling uw ontslag in te dienen. De officier weigerde uw ontslag te aanvaarden en bood u een periode onbetaald verlof aan, op die manier kon u later nog beslissen om terug te keren. U besloot op zijn voorstel in te gaan. Uiteindelijk nam u van mei 2010 tot 28 juni 2011 onbetaald verlof.

Op 17 of 18 september 2011 sloot u uw winkel en maakte u zich klaar om naar huis te gaan. Terwijl u zich klaar maakte om te vertrekken zag u hoe drie personen iemand op straat vermoordden. Het slachtoffer was een zekere H.R.L. (...), een soldaat van het ministerie van defensie. U herkende ook de moordenaars, H.M. (...), A.A.F. (...) en R.A. (...). Ze waren stuk voor stuk leden van het Mehdi-leger. Toen de politie na de moord ter plaatse kwam, stapte u op de agenten af en legde u een getuigenverklaring af. U eiste wel absolute geheimhouding betreffende uw identiteit. Een dag later vernam u dat de daders gearresteerd waren.

Ongeveer twee weken later, op 3 oktober 2011 werd u aangesproken door een u onbekende persoon. Hij zei dat uw naam op een lijst van te vermoorden personen stond. Verder zei hij dat er nog andere namen van leden van de politie en het leger op de lijst stonden. Zijn boodschap boezemde u angst in en deed u besluiten om onder te duiken bij uw broer in Zeyouna. U stopte bovendien meteen met uw werk als agent.

Ongeveer twee weken later, op 14 oktober 2011, besloot u terug te keren naar Hay Al Nasr omdat u dacht dat de persoon die u op 3 oktober aansprak, zich misschien had vergist. Nog diezelfde dag werd u vlakbij uw huis aangesproken door twee onbekende personen die weet hadden van uw getuigenverklaring en die zwoeren om u op een afschuwelijke manier om het leven te brengen. U dook opnieuw onder bij uw broer in Zeyouna en u begon uw vertrek uit Irak voor te bereiden. Een dag later, op 15 oktober 2011, diende u klacht in bij het politiekantoor van Hay Al Nasr.

Ongeveer twee weken later, op 28 oktober verliet u Irak. U reisde met de wagen via Zakho naar Turkije, waar u de volgende dag aankwam. Op 31 oktober reisde u per vrachtwagen verder naar België. U kwam op 7 november 2011 in België aan en u vroeg nog dezelfde dag asiel aan.

Ongeveer twee weken na uw vertrek uit Bagdad, dus midden november 2011, viel een groep van ongeveer zes à acht personen het huis van uw ouder binnen. Ze vroegen waar u was, doorzochten het huis en sloegen uw broer en uw vader. Ze zeiden dat ze u zochten omwille van uw getuigenverklaring. Op 18 november 2011 dienden uw ouders klacht in tegen de personen die het huis waren binnengevallen. Opnieuw twee weken later vielen enkele personen nogmaals het huis van uw ouders binnen. Hun inval verliep volgens het zelfde stramien, maar deze keer namen ze uw broer Ahmed mee. Ze hielden hem een dag vast op een onbekende plaats, mishandelden en ondervroegen hem en lieten hem vervolgens gaan. Na dit incident besloten uw ouders Hay Al Nasr te verlaten en een huis in Zafaraniyah te kopen. Begin 2012 werden uw ouders ervan op de hoogte gebracht dat onbekenden uw winkel in brand hadden gestoken. Circa februari vielen er enkele personen het huis van uw ouders in Zafaraniyah binnen. Ze waren opnieuw op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 11/01/2009, kopie nationaliteitsbewijs, kopie woonkaart, drie foto's in winkel, kopie aanstellingsbrief bij politie dd. 20/05/2007, politiebade dd. 14/09/2010, kopieën van foto's van lijsten, politieaangifte dd. 15/10/2011, politieaangifte dd. 18/11/2011, verzendbewijs DHL.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal betwijfelt dat u daadwerkelijk getuige was van deze moord en dat de daders als gevolg van uw verklaringen werden gearresteerd. Ondanks het feit dat u als kroongetuige rechtstreeks betrokken partij was bij deze moord, en ondanks het feit dat u een cruciale rol speelde bij de arrestatie van de daders (zie CGVS, p. 20), blijken uw verklaringen weinig overtuigend van aard. U weet (als agent) namelijk niet door welke instantie de drie personen werden gearresteerd (zie CGVS, p. 21). Verder verklaart u dat ze op het

ogenblik van uw vertrek nog steeds in de gevangenis waren, maar u kan niet zeggen in welke gevangenis ze werden vastgehouden (zie CGVS, p. 22). U heeft eveneens geen antwoord op de vraag wat er tot op heden met de daders is gebeurd (zie CGVS, p. 21-22) en u weet evenmin of ze inmiddels veroordeeld zijn (zie CGVS, p. 22). Voor een persoon, die zelf politieagent zou zijn, die rechtstreeks betrokken was bij een moord en die als gevolg daarvan zijn land moest verlaten, is uw beperkte kennis over de zaak weinig overtuigend. Men mag namelijk verwachten dat u meer betrokkenheid toont in de afwikkeling van de zaak en bijvoorbeeld weet of de daders die u met de dood bedreigden (zie CGVS, p. 20) veroordeeld zijn of niet, temeer omdat uw familie (met wie u nog steeds contact heeft) (zie CGVS, p. 5, 6) na uw vertrek eveneens problemen kreeg als gevolg van uw getuigenverklaring, getuige daarvan de twee invallen in uw ouderlijk huis in Hay Al Nasr en de inval in hun nieuw huis in Zafaraniyah (zie CGVS, p. 6, 7, 24, 25, 26). Bovendien heeft u geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat H.R.L. (...) werd vermoord (zie CGVS, p. 21). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u getuige was van de moord en dat op basis van uw verklaringen de daders werden gearresteerd.

U kan evenmin overtuigen dat uw naam op een lijst van te vermoorden personen werd geplaatst. Ook hier zijn uw verklaringen allesbehalve overtuigend. Zo blijft u erg vaag over de waarschuwing die u hieromtrent kreeg. U weet niet wie de persoon is die u waarschuwde. Evenmin weet u hoe die persoon wist dat u op zulke lijst stond of waarom hij u wilde waarschuwen (CGVS p.23). U beweert dat de persoon die er u op wees dat uw naam op de lijst stond, mogelijks een oude bekende van uw broer was. Louter op basis van uw beschrijving die u van de persoon aan uw broer gaf, herkende uw broer deze persoon als iemand die bij hem op school zat (zie CGVS, p. 22). Ondanks dat jullie dus een bijzonder duidelijke indicatie hadden over de identiteit van deze persoon, weet u vreemd genoeg niet wat diens naam was (zie CGVS, p. 22). Men mag redelijkerwijs verwachten dat als u een duidelijke indicatie heeft over de identiteit van de persoon die u een dergelijke boodschap meedeelt, u op zijn minst de naam van deze persoon zou kennen. U verklaart echter dat u uw broer zelfs niet heeft gevraagd naar de naam van deze persoon (zie CGVS, p. 22). Dergelijk laconiek gedrag is, gezien de ernst van de omstandigheden, zeer opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Om een correcte inschatting van uw risico op vervolging te kunnen inschatten, is dergelijke informatie van essentieel belang.

Het is eveneens bijzonder opmerkelijk dat u na deze ontmoeting onmiddellijk besloot om te stoppen met uw werk bij de politie, maar dat u nadien niet de minste moeite deed om uw oversten of collega's daarover op de hoogte te brengen (zie CGVS, p. 13, 23). Meer zelfs, pas twee of drie maanden voor het gehoor heeft u voor het eerst opnieuw contact gehad met een collega (zie CGVS, p. 14). Dat contact kwam bovendien tot stand op initiatief van uw collega (zie CGVS, p. 14). Men mag redelijkerwijs verwachten dat u op zijn minst uw werk zou informeren over uw ontslag en uw problemen. Bovendien vernam u dat er ook andere agenten en soldaten op de lijst stonden (zie CGVS, p. 22, 23). Dat u desondanks besloot om uw werkgever in het ongewisse te laten en ze niet in te lichten over uw problemen en de mogelijkheid dat andere collega's zouden worden geviséerd, is bijzonder merkwaardig en eerder onaannemelijk. Dit alles is des te meer merkwaardig daar u in 2010 na een waarschuwing wel onmiddellijk uw oversten inlichtte en daar u op 15 oktober 2011 wel klacht ging indienen bij een ander politiekantoor nadat u op straat bedreigd was door twee onbekenden. Dat u geen contact met uw werkgever opnam omdat het "geen nut had en het u niet zou helpen", zet de inconsistenties in uw gedrag nog extra in de verf (zie CGVS, p. 14) en onderstreept het weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de verschillende incidenten die zich nadien afspeelden, te beginnen met het incident van 14 oktober 2011, kunnen niet overtuigen. Zo legt u weinig consistente verklaringen af over het incident van 14 oktober 2011. U zou die dag naar uw wijk zijn teruggekeerd en daar zijn bedreigd. Het klemt echter dat u op 3 oktober onmiddellijk uw ouderlijk huis verliet omdat u de dreiging dusdanig serieus nam, maar dat u reeds luttel dagen later naar huis terugkeert (zie CGVS, p. 23) omwille van een weinig overtuigende reden. U verklaart namelijk dat u terugkeerde omdat er gedurende twee weken niets gebeurd was en omdat u vermoedde dat de persoon u met iemand anders had verward (zie CGVS, p. 23). Dat laatste is echter een ongeloofwaardige uitleg omdat de persoon op drie oktober expliciet naar uw naam had gevraagd vooraleer hij u waarschuwde (zie CGVS, p. 23). Dat hij u verwarde met iemand anders is dus geen optie. Van uw argumentatie blijft dus weinig meer over dan dat u na 3 oktober 2011 halsoverkop besloot uw huis te verlaten en uw werk stop te zetten omdat u vreesde te worden vermoord, maar nauwelijks enkele dagen later naar huis terugkeerde omdat u er ondertussen van overtuigd was geraakt dat de situatie opnieuw veilig was. Dergelijke verklaringen komen uiteraard weinig consistent over, temeer wanneer men uw verklaringen in het licht van de andere door u

ingeroepen feiten plaatst, namelijk dat u nauwelijks een maand eerder kroongetuige was van een moord en dat er op uw aanwijzen drie leiders van het Mehdi-leger werden gearresteerd.

Vervolgens stelde men u er vlakbij uw huis van op de hoogte dat uw naam op een lijst van te liquideren personen stond. Een vermoeden van een terugkeer naar een veilige situatie, komt bijgevolg zeer weinig aannemelijk over. Bovendien doet het feit dat u een dergelijk ongeloofwaardige verklaring probeert te geven aan uw beslissing terug te keren, twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de klacht die u op 15 oktober 2011 zou hebben ingediend nadat u bedreigd was op straat, weinig consistent zijn. Zo verklaart u aanvankelijk dat u niet hebt gezegd wat de reden voor de bedreiging was (CGVS p.24). Wanneer wordt gevraagd waarom u niet had gezegd dat alles het gevolg was van uw getuigenis, past u uw verklaringen aan en stelt u dat u het wel gezegd heeft, maar dat de officier het niet heeft opgeschreven (CGVS p.24). Naast het feit dat uw incoherente verklaringen vooral twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van deze feiten, is uw uitleg waarom de reden niet zou zijn genoteerd, weinig overtuigend. Dat alleen de feiten van de dag zelf van belang waren en de reden niet, is immers weinig geloofwaardig. Indien men bij het indienen van een klacht indicaties heeft over de motieven of daders is het namelijk van essentieel belang dat deze onmiddellijk op te nemen in de klacht om een correct onderzoek te kunnen voeren.

Verder vermeldt u dat uw winkel in brand werd gestoken door een groep mannen. Ondanks de ernst van een dergelijk incident, zijn uw verklaringen opvallend weinig precies. Zo weet u enkel dat de brand ergens begin 2012 was. U kent de exacte datum echter niet, en u kan evenmin zeggen in welke maand het was (zie CGVS, p. 25-26). Gezien de ernst van de feiten, is het opmerkelijk dat u dergelijke basisinformatie niet kan geven. Bovendien legt u met betrekking tot de timing van de feiten na uw vertrek inconsistente verklaringen af. Zo vermeldde u bij aanvang van het gehoor dat uw ouders en broer eind november 2011 naar Zafraniya zijn verhuisd. Nadien zou eerst uw winkel in brand zijn gestoken en vervolgens zouden personen met banden met het Mehdi leger u bij uw ouders in Zafraniya zijn komen zoeken. Aanvankelijk verklaart u dat deze inval in het huis in Zafraniya in februari 2012 gebeurde (CGVS p.4-5). Later beweert u echter dat dit ongeveer een maand na de verhuis van uw ouders, gebeurde (CGVS p.26). Dit zou willen zeggen dat de inval circa eind december plaatsvond, en de brand, nog vroeger, en dus ook nog in 2011. Dat u de timing van deze feiten niet op eenduidige wijze kan weergeven, kan moeilijk overtuigen dat deze feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het is eveneens opvallend dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat uw winkel daadwerkelijk in brand werd gestoken.

U verklaart verder dat uw naam werd vermeld op de lijsten van te vermoorden personen die na uw vertrek in uw wijk werden opgehangen. Lijsten waarvan u echter niet weet of ze momenteel nog steeds in uw wijk ophangen (zie CGVS, p. 16). Ook over deze lijsten legt u bij vlagen weinig overtuigende verklaringen af. Op de vraag of u weet wat er met de overige personen op de lijst is gebeurd, verklaart u onder andere dat een van de personen werd vermoord (zie CGVS, p. 17). U voegt er echter onmiddellijk aan toe dat u de naam van de persoon niet kent en dat u evenmin weet of zijn naam op de lijst voorkomt of niet (zie CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen komen uiteraard weinig overtuigend over. De foto's die u voorlegt van deze lijsten kunnen evenmin overtuigen en veranderen niets aan de bovenstaande beoordeling van uw verklaringen. In de eerste plaats omdat deze foto's slechts weinig bewijswaarde hebben aangezien ze makkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Het betreffen bovendien foto's van getypte documenten. Deze getypte documenten kunnen op om het even welk moment en door om het even wie opgesteld zijn. Met andere woorden, de bewijswaarde van deze documenten is bijzonder gering. Willen deze documenten enige bewijswaarde hebben, dan moeten deze ondersteund worden door precieze en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

U haalt verder nog een incident in mei 2010 aan (zie CGVS, p. 10), met name een bedreiging van het Mehdi-leger in de moskee van Imam Al Mahdi, en dat als gevolg van uw deelname aan operatie Sawlat Al-Furasaan (zie CGVS, p. 19). Uw verklaringen over dit incident zijn echter niet van dien aard dat ze het Commissariaat-generaal van de door u ingeroepen vrees voor vervolging kunnen overtuigen. Uw naam (zie CGVS, p. 10) en die van enkele andere personen – wiens namen u onbekend zijn – (zie CGVS, p. 11) werden er omgeroepen waarop u zich moest gaan aanmelden aan de moskee. Daar zou u voor de keuze zijn geplaatst. Ofwel zou u stoppen met uw werk voor de politie ofwel zou u gedood worden. U weet, hoewel u verklaart dat u de namen hebt horen afroepen door de luidsprekers, niet wie er nog opgeroepen was (zie CGVS, p. 10). In de moskee werd u vervolgens aangesproken door een vermoedelijke “verantwoordelijke van de militie” (zie CGVS, p. 11). Vanaf dat moment tot oktober

2011 ondervindt u echter geen problemen vanwege het Mehdi leger en heeft u geen aanwijzingen dat u nog zou gevisieerd worden door hen. Bovendien ging u nadien, in juni 2011, opnieuw aan de slag als agent, hetgeen uw vrees voor vervolging in zeer ernstige mate relativeert. De waarschuwing in 2010, zo u deze daadwerkelijk zou hebben gekregen, kan dus niet worden beschouwd als een voldoende ernstige aanwijzing dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Het Commissariaat-generaal heeft trouwens enige bedenkingen bij uw verklaringen omtrent uw verlof. Het Commissariaat-generaal wijst in deze op de opmerkelijke tegenspraak in uw verklaringen omtrent uw politiebade. Gevraagd naar het tijdstip waarop u de badge ontving, verklaart u dat u deze tien dagen na de afgifte datum, dus rond 24 september 2010, ontving en dat u op dat moment aan het werk was (zie CGVS, p. 15). Wanneer men er u op wijst dat u eerder verklaarde dat u op dat moment in verlof was omwille van de bedreiging van het Mehdi leger (zie CGVS, p. 9), komt u terug op uw verklaringen en beweert u dat u de badge 10 dagen na beëindiging van het verlof kreeg (zie CGVS, p. 15-16). Na confrontatie met deze anomalie vergoelijkt u deze tegenspraak door te stellen "dat u het vergeten was" (zie CGVS, p. 16). Dit is uiteraard geen afdoende uitleg. Het doet zelfs vermoeden dat u uw antwoorden aanpaste naargelang de vragen die werden gesteld. Deze vaststelling ondergraaft bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verlof maar ook uw algehele geloofwaardigheid.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en het verzendbewijs van DHL bevestigen enkel uw afkomst en identiteit, maar spreken zich op geen enkele manier uit over de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt voor de drie foto's van uw winkel en uw aanstellingsbrief bij de politie: ook deze spreken zich op geen enkele manier uit over de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De politieaangifte van 15 oktober 2011, betreffende het incident van 14 oktober 2011 (zie CGVS, p. 17), en de politieaangifte van 18 november 2011, betreffende de twee invallen in uw ouderlijk huis (zie CGVS, p. 18), kunnen evenmin niets veranderen aan de beoordeling die het Commissariaat-generaal maakte. Willen dergelijke documenten enige bewijswaarde hebben, dan moeten ze op zijn minst ondersteund worden door precieze en overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Er wordt bovendien op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten, waardoor hun bewijswaarde uiterst relatief is.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient te worden gesteld dat u niet kan overtuigen dat een u gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren in Irak.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker vaag en niet eenduidig is met betrekking tot de oproeping in de moskee Imam Al Mahdi dat hij moest stoppen met zijn werk als politieagent.

Verzoeker stelt enerzijds dat de berichten van de oproeping door veel mensen gehoord werden, die berichten de ronde deden en hij het zo heeft vernomen. Even later stelt hij dat hij zelf hoorde dat zijn naam afgeroepen werd (gehoor, p. 10). Later stelt verzoeker dat er geen reden vermeld werd bij de oproep, maar dat alleen gezegd werd dat de mensen van de politie en leger naar de moskee moesten. Verzoeker herinnert zich verder geen andere namen die opgeroepen werden (gehoor, p. 11). Verder stelt verzoeker dat hij toen hij naar de moskee opgeroepen werd hij de andere badge die hij had en foto's verbrand heeft (gehoor, p. 15). Hij geeft hier geen reden voor en legt bij de commissaris-generaal de kopie van een aanstellingsbrief als politieagent.

Ondervraagd over de door hem voorgelegde politiebadge legt verzoeker niet overtuigende verklaringen af zoals gesteld in de bestreden beslissing: *"Het Commissariaat-generaal wijst in deze op de opmerkelijke tegenspraak in uw verklaringen omtrent uw politiebadge. Gevraagd naar het tijdstip waarop u de badge ontving, verklaart u dat u deze tien dagen na de afgifte datum, dus rond 24 september 2010, ontving en dat u op dat moment aan het werk was (zie CGVS, p. 15). Wanneer men er u op wijst dat u eerder verklaarde dat u op dat moment in verlof was omwille van de bedreiging van het Mehdi leger (zie CGVS, p. 9), komt u terug op uw verklaringen en beweert u dat u de badge 10 dagen na beëindiging van het verlof kreeg (zie CGVS, p. 15-16). Na confrontatie met deze anomalie vergoelijkt u deze tegenspraak door te stellen "dat u het vergeten was" (zie CGVS, p. 16). Dit is uiteraard geen afdoende uitleg. Het doet zelfs vermoeden dat u uw antwoorden aanpaste naargelang de vragen die werden gesteld. Deze vaststelling ondergraaft bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verlof maar ook uw algehele geloofwaardigheid."*

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker het verschil in zijn verklaringen en kiest voor een van de versies. De keuze uit twee opgegeven versies is geen verklaring voor het verschil (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8104 van 13 februari 2012).

Daar waar verzoeker de kopie van een aanstellingsbrief als politieagent neerlegt bij de commissaris-generaal heeft dit geen bewijswaarde. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij politieagent was. Het betreft de kern van zijn asielrelaas en ondermijnt de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

2.2.2. Ook de overige verklaringen van verzoeker overtuigen niet. Hij weet niet wat er met de daders van de moord na hun arrestatie gebeurd is, is onduidelijk over wie hun arresteerde (de federale politie of troepen van het ministerie van binnenlandse zaken (gehoor, p. 21) of de nationale gaarde en de veiligheidsdiensten (verzoekschrift, p. 5), de onduidelijkheid over hoe hij verwittigd werd dat hij op een lijst van vermoorde personen stond, het feit dat hij reeds op die lijst stond, maar later gewoon bedreigd werd (... *als wij er zeker van worden dat je verklapt hebt, dan zullen we je op een afschuwelijke manier vermoorden*, gehoor, p. 23).

Het middel is niet gegrond. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat *in casu* dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van *"open combat"*. De veiligheidssituatie is al enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en documenten, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *"herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen"*, *"De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer 'gevechten' (valt)"*, *"De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen"*, *"De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden."* en *"Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) gevisieerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)"*, en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'.

De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. Het geweld en het aantal incidenten neemt ook daar in intensiteit af, maar niettemin komt het merendeel van de incidenten nog steeds voor in Centraal-Irak. 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt."*

(...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...)

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet zo spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...)

Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. Deze doelwitten zijn vooral personen die behoren tot bepaalde beroepscategorieën(...)"

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. In deze analyse worden recente informatie betrokken zoals de door de verzoekende partij aangehaalde *UNHCR Eligibility guidelines* van 31 mei 2012.

De commissaris-generaal betwist niet dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, Bagdad. Er dienen echter diverse objectieve element in ogenschouw genomen te worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren.

Uit de informatie van verweerder blijkt dat de aanwezige incidenten hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De diverse objectieve elementen (zijnde het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in aanmerking genomen, is er op heden in verzoekers regio van herkomst, zijnde Bagdad, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker stelt dat de plotse ommekeer van verweester in haar beleid aanleiding geeft tot willekeur en derhalve een schending is van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat in toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Dit vloeit voort uit het declaratoir karakter van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vaststelling van de nood aan subsidiaire bescherming en de richtlijnconforme interpretatie met betrekking tot artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming waarin gesteld wordt dat een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en onder meer rekening houdt met alle relevante feiten in het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (eigen onderlijning). Het gelijkheidsbeginsel zoals geïnterpreteerd door de verzoekende partij is in deze niet van toepassing.

Daar waar verzoeker de relevantie van het asielbeleid van andere Europese landen betwist omdat de Belgische wetgeving met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus ruimer zou zijn meent de Raad dat dit een overtoollig motief betreft.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS